

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/49214 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 19 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 4 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

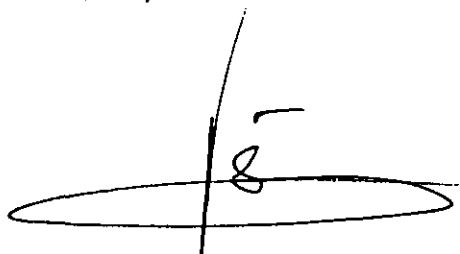
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 november 2007

361.

Verzonden: 8 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr :   AWB 06/49214 ONGEWN

Inzake : eiser, V-nummer
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde,
mr. R.W. van Voorst Vader, advocaat te Terneuzen,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
mr. W. Vrooman, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op 1 _____, bezit de Cubaanse nationaliteit. Hij verblijft sedert eind mei 1996 als vreemdeling in Nederland. Bij besluit van 29 juni 2006 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard ex artikel 67 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 4 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 9 oktober 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 mei 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A. Mosterd van Vluchtelingenwerk.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser stelt dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Daartoe heeft hij aangevoerd dat van een veroordeling van meer dan één maand gevangenisstraf geen sprake is. Voorts heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat er wel degelijk sprake is van gezinsleven tussen hem en zijn minderjarige kind, waarmee hij veelvuldig contact heeft en waarvan een vaderschapstest inmiddels heeft uitgewezen dat hij de vader is.

Er bestaan bovendien objectieve belemmeringen om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Eiser heeft voorts aangevoerd dat verweerder de criteria van de arresten van het EHRM inzake (JV 2001/254) en (JV 2004/225) niet correct heeft toegepast.

Ten slotte heeft verweerder ten onrechte afgezien van het horen van eiser.

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser op goede gronden ongewenst is verklaard. Uit een uittreksel van het Justitieel Documentatieregister kan worden afgeleid dat eiser:

- bij vonnis van 17 mei 1999 door de Politierechter te Leeuwarden terzake van artikel 310 van het WvS (winkeldiefstal) is veroordeeld tot een geldboete van € 120,-- subsidiair twee dagen hechtenis;
- bij vonnis van 6 augustus 1999 door de Politierechter te Leeuwarden terzake van artikel 416, eerste lid, aanhef en onder a van het WvS (opzetheling) is veroordeeld tot 500,-- geldboete subsidiair tien dagen hechtenis;
- bij vonnis van 1 mei 2001 door de Politierechter te Middelburg terzake van artikel 310 WvS (winkeldiefstallen) is veroordeeld tot een gevangenisstraf van één week;
- bij vonnis van 5 maart 2002 door de Politierechter te Middelburg terzake van overtreding van artikel 350 van het WvS (vernietiging openbare gebouwen) is veroordeeld tot een geldboete van € 150,-- subsidiair drie dagen hechtenis;
- bij vonnis van 11 oktober 2004 door de Politierechter te Middelburg terzake van artikel 310 van het WvS (winkeldiefstal) is veroordeeld tot een gevangenisstraf van één week;
- bij vonnis van 10 maart 2005 door de Politierechter te Middelburg terzake van overtreding van artikel 310 van het WvS (winkeldiefstal) is veroordeeld tot een geldboete van € 250,-- subsidiair vijf dagen hechtenis;
- bij vonnis van 8 juni 2005 door de kantonrechter te Middelburg terzake van overtreding van 453 WvS (openbare dronkenschap) is veroordeeld tot 65,-- geldboete subsidiair één dag hechtenis.

Eiser vormt op grond hiervan een gevaar voor de openbare orde.

Van gezinsleven is volgens verweerder geen sprake en mocht dit wel zo zijn, dan weegt het belang van de openbare orde zwaarder dan het belang van eiser.

4. Ingevolge artikel 67, eerste lid, Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister onder meer ongewenst worden verklaard indien:

- a. hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij deze wet strafbaar gesteld feit heeft begaan;
- b. hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het WvS is opgelegd;
- c. hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel 1, Vw 2000.

Verweerder heeft voor de toepassing van de bevoegdheid tot ongewenst-verklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 verwezen naar twee categorieën gevallen, die worden beschreven in de

Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) in A5/2 (voorheen in B1/2.2.4.4):

- gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel tenminste een maand bedraagt;
- gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

Verder is in het beleid neergelegd dat bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

5. Niet in geschil is dat eiser nimmer rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, Vw 2000.

6. De rechtbank constateert dat verweerder in de primaire beslissing, de beslissing op bezwaar en in het verweer de twee bovengenoemde categorieën niet consistent hanteert, hetgeen in het vervolg aandacht van verweerder verdient. De rechtbank gaat voor haar beoordeling uit van de bestreden beslissing op bezwaar waarin verweerder beide categorieën aan de ongewenstverklaring ten grondslag heeft gelegd.

De eerste categorie, kort gezegd en voorzover hier relevant: veroordeling wegens misdrijf tot een gevangenisstraf van tenminste een maand, kan naar het oordeel van de rechtbank niet als grondslag van de ongewenstverklaring van eiser dienen. Nog daargelaten de vraag of, zoals eiser heeft gesteld, sprake moet zijn van één veroordeling tot één gevangenisstraf, is ook bij de lezing waarin de straffen mogen worden opgeteld, slechts twee weken in totaal aan gevangenisstraf opgelegd, te weten bij vonnis van respectievelijk 1 mei 2001 en 11 oktober 2004.

7. Ten aanzien van de tweede categorie overweegt de rechtbank het volgende.

De Vc 2000 stelt ten aanzien van ongewenstverklaring op grond van artikel 67, onder a, Vw 2000 dat:

“Het hier vreemdelingen (betreft) die bij herhaling een bij de Vw strafbaar gesteld feit hebben begaan (...). Er moet ter zake een proces-verbaal zijn opgemaakt of sprake zijn van een transactie ter zake van de gepleegde overtredingen om bij de tweede of latere overtreding tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan.”

Naar analogie van deze toelichting op de a-grond van artikel 67 Vw 2000 verstaat de rechtbank de woorden “bij herhaling”, mede gezien de gebruikte zinsnede “tweede of latere overtreding”, ten aanzien van de c-grond aldus, dat aan dit criterium is voldaan indien er – zoals bij eiser – sprake is van een tweetal veroordelingen die voldoen aan de voorwaarden.

De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf, hij door het herhaald plegen van strafbare feiten overlast veroorzaakt en verweerder in overeenstemming met zijn beleid heeft geconcludeerd dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde.

Op grond van het vorenstaande is ongewenstverklaring van eiser in beginsel mogelijk op grond van artikel 67, eerste lid en onder c, Vw 2000.

8. Eisers stelling dat hij buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten doet niet af aan de bevoegdheid tot ongewenstverklaring en vormt als zodanig geen reden om ongewenstverklaring achterwege te laten. Bovendien is een aanvraag voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) in dit geding niet aan de orde is.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het door eiser aangevoerde geen aanleiding hoeven te zien voor de conclusie dat het persoonlijke belang van eiser uitstijgt boven het algemeen belang. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

10. Eiser heeft een beroep gedaan op artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hierin is - voor zover hier van belang - bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven ("family life"). Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

11. De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat tussen eiser en zijn minderjarige kind familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM bestaat. In zijn verklaring bij de vreemdelingenpolitie d.d. 7 juni 2006 heeft eiser verklaard dat hij met zijn vriendin een zoon van drie jaar heeft, waarmee hij contact heeft, en dat hij wel eens bij zijn vriendin slaapt. Eisers partner heeft in het op ambtsead opgemaakte proces-verbaal d.d. 18 augustus 2006 verklaard dat zij samen met eiser een kind heeft, dat zij geen relatie met eiser heeft en dat hij soms bij haar is. Hij kan het kind niet erkennen omdat hij geen rechtmatig verblijf heeft, er bestaat geen regeling over het kind en eiser heeft geen inkomen, aldus eisers partner. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat de genoemde omstandigheden onvoldoende zijn om van family-life te spreken.

In beroep heeft eiser de resultaten van een DNA-test en een brief van Vluchtelingenwerk over de relatie tussen eiser, zijn partner en het kind overgelegd. Gezien het feit dat deze stukken eerst in beroep zijn overgelegd heeft verweerder ze niet bij de besluitvorming kunnen meenemen en bovendien geen nader onderzoek kunnen doen naar bijvoorbeeld de herkomst van de resultaten van de DNA-test en de vermelding "non-legally binding" erop. Deze stukken kunnen dan ook geen rol spelen bij de onderhavige beoordeling.

De stelling dat eiser en eisers partner inmiddels samen een tweede kind hebben, kan dit evenmin.

12. Ten aanzien van de belangenafweging overweegt de rechtbank het volgende. Voor wat eisers persoonlijk belang betreft, verwijst de rechtbank naar hetgeen is overwogen ten aanzien van het ontbreken van family-life. Aan de andere kant heeft verweerder gewicht kunnen toekennen aan het feit dat eiser een aanzienlijk aantal veroordelingen voor strafbare feiten heeft en nooit in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning. Op grond hiervan heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in dit geval aan het door de overheid te behartigen belang van de bescherming van de openbare orde meer gewicht toekomt dan aan het belang van eiser.

13. Met betrekking tot de grond van eiser dat hij niet op zijn bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende.

De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat, wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet.

De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien. De beroepsgrond faalt derhalve.

14. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden de ongewenstverklaring van eiser heeft gehandhaafd.

15. Het beroep is derhalve ongegrond.

16. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

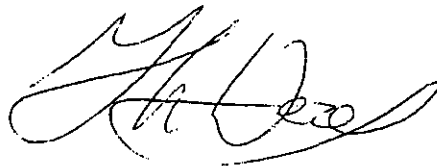
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.E.M.G. van Wezel en in het openbaar uitgesproken op 19 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. H.G. Egter van Wissekerke, griffier.

De griffier is verhinderd deze uitspraak mede te ondertekenen.

RECHTSMIDDEL

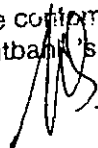
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 28 JUN 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

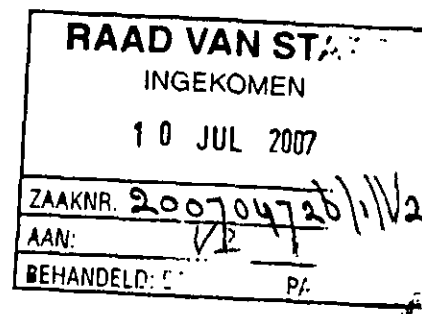
Postbus 212 - 4530 AE Terneuzen
Herengracht 10 - Terneuzen
Telefoon (0115) 617 200 Fax (0115) 614 821
E-mail: info@derechteradvocaten.nl

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Terneuzen: mr R.W. van Voorst Vader - mw. mr J.C.M. Berbée-van Koningsbruggen* - mw. mr F.J.I. van den Branden - mr M. Harte
Hulst: mw. mr J.E.S. de Rechter* - mr J. Schuttkowski - mr W.G. van Wissen (* tevens scheidingsbemiddelaar Vfas)

Tevens per fax: 070-3651380

betreft: HOGER BEROEPSCHRIFT

Tot u wendt zich:

geboren op _____ verblijvende te _____ van Cubaanse
nationaliteit, hierna te noemen appellant, in deze zaak domicilie kiezende te Terneuzen aan
de Herengracht 10 (postbus 212, 4530 AE), ten kantore van de advocaat en procureur mr.
R.W. van Voorst Vader, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd om dit hoger
beroepschrift in te dienen en die als gemachtigde in deze procedure op zal treden.

Inleiding

- 0.1 Dit hoger beroepschrift richt zich tegen de in afschrift bijgevoegde beslissing van 19 juni 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage, waarvan een afschrift werd verzonden op 28 juni 2007, gewezen in de beroepszaak tussen appellant en de Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen: verweerder. Appellant kan zich met de beslissing en de gronden waarop deze berust niet verenigen.
- 0.2 Appellant is bij besluit van 29 juni 2006 van verweerder ongewenst verklaard. Appellant heeft tegen dat besluit bezwaar gemaakt, welk bezwaar op 4 oktober 2006 door verweerder ongegrond werd verklaard. Bij brief van 9 oktober 2006 heeft appellant tegen de hiervoor genoemde beslissing beroep ingesteld. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 mei 2007. De gemachtigde van appellant heeft bij die gelegenheid zonder overlegging van een pleitnota namens appellant betoogd dat het beroep gegrond verklaard diende te worden.
- 0.3 Appellant handhaaft al hetgeen hij eerder in het kader van de procedure heeft gesteld.

Grievan

- I Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op goede gronden de ongewenstverklaring heeft gehandhaafd.
- II Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat tussen appellant en zijn minderjarige kind familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM bestaat.
- III Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat appellant in bezwaar niet gehoord hoefde te worden.

Toelichting:

In bezwaar heeft appellant onder meer de volgende gronden aangevoerd:

Betrokkene heeft inmiddels gezinsleven in Nederland opgebouwd met zijn partner en hun kind, met wie hij overigens niet samenwoont. Ten tijde van het aangaan van het gezinsleven was betrokkene niet op de hoogte van de ongewenstverklaring. Zijn partner heeft een verblijfsvergunning regulier en is evenals het kind niet van Cubaanse dan wel Ethiopische nationaliteit. Zij kunnen zich thans evenmin als betrokkene in Cuba of Ethiopië vestigen. Aan het belang van het gezinsleven, in het bijzonder het belang van het kind, dient in dit geval meer gewicht te worden toegekend dan aan het belang dat de staat heeft bij handhaving van de openbare orde, zulks temeer gezien de betrekkelijk geringe ernst van de begane strafbare feiten. Aan de aard en de ernst van de feiten (voornamelijk winkeldiefstallen) mag in de belangenafweging geen overwegend gewicht worden toegekend.

Met betrekking tot dit laatste punt merkt betrokkene op dat de door hem gepleegde feiten met name zijn ingegeven door alcoholmisbruik samenhangend met het idee dat hij in een uitzichtloze situatie verkeerde. Hij was uitgeprocedeerd maar kon naar geen ander land toe, en had voorts geen opvang en geen bestaansmiddelen. Betrokkene verkeerde in een situatie die hij psychisch niet aan kon en waarin hij als gevolg daarvan vergrijpen beging.

Betrokkene wenst in het kader van de behandeling van het bezwaarschrift te worden gehoord in de zin van de Algemene wet bestuursrecht. Hij wenst zijn individuele omstandigheden en die van zijn gezin alsmede de overige feiten persoonlijk nader toe te lichten.

Toen appellant gehoord werd op 7 juni 2006 noteerde de politie onder meer:

"... Ik heb in Nederland een vriendin. .... Wij hebben samen een kind. Mijn zoon is 3 jaar. Ik heb contact met hem. .... Ik heb momenteel geen vaste woon- of verblijfplaats. Ik verblijf en slaap wel eens bij mijn vriendin. ...."

Bij het verhoor van — op 16 augustus 2006 noteerde de politie onder meer:

"Ik ben bevriend met — en wij hebben sinds 20 november 2003 een dochter / — .... Ten aanzien van dochter/vader bestaat er geen enkele regeling. .... Mijn vriend heeft geen inkomen en hij komt soms bij mij. .... Ik benadruk dat wij geen relatie hebben. — komt soms bij me omdat ik anders denk dat hij gaat zwerven omdat hij geen vast onderdak heeft."

In het primaire besluit van 29 juni 2006 is verweerder, toen nog de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie, uitgegaan van gezinsleven tussen appellant enerzijds en zijn vriendin en zijn kind anderzijds.

Er bestond voor appellant geen reden om aan te nemen dat in bezwaar, zonder dat hij hieromtrent gehoord of anderszins naar zijn visie gevraagd werd, een ander standpunt gehuldigd zou worden. Dit gold temeer omdat appellant in de gronden van het bezwaar het

gezinsleven nog eens had benadrukt en als één van de uitgangspunten voor zijn bezwaar had aangegeven.

Het feit dat eiser gezien deze omslag in het standpunt van verweerder in beroep met (nadere) gegevens is gekomen omtrent zijn gezinsleven, had de rechtbank er van moeten overtuigen dat het gezinsleven wel degelijk aanwezig was (en voortgaat: op 30 april 2007 is er uit de relatie zelfs een tweede kind geboren). De rechtbank had deze gegevens niet buiten beschouwing mogen laten.

Verweerder in bezwaar en de rechtbank in het kielzog daarvan hebben in het geheel geen afweging gemaakt van de door appelland aangevoerde bezwaren met betrekking tot zijn gezinsleven. Dat zal alsnog moeten gebeuren.

Evenzeer is van belang dat verweerder in de beslissing op bezwaar met een andere grond voor de ongewenstverklaring is gekomen. Ook daar had appelland zonder dat hij daarover gehoord of anderszins naar zijn visie gevraagd werd, geen rekening mee hoeven te houden.

Volstrekt ten onrechte stelt de rechtbank dat zich in bezwaar een uitzonderingssituatie voordeed waarin van het horen van appelland kon worden afgezien. Van kennelijke ongegrondheid van een bezwaar is eerst sprake wanneer er redelijkerwijs geen enkele twijfel mogelijk is over de conclusie dat de bezwaren ongegrond zijn.

Naast hetgeen daarover hierboven al staat, merkt appelland op dat de rechtbank nota bene zelf reeds constateerde dat de in het primaire besluit genoemde straffen, zelfs bij optelling, onvoldoende waren om de ongewenstverklaring te kunnen dragen. Er was dus ook in de visie van de rechtbank iets mis met het primaire besluit. Het bezwaar dat zich daartegen richtte kon derhalve per definitie niet kennelijk ongegrond zijn.

Pas in bezwaar is een andere grond voor ongewenstverklaring toegevoegd (en zoals gezegd: zonder appelland van het voornemen daarvan in kennis te stellen). Maar dat feit kon niet afdoen aan de hoorplicht vóór het moment van beslissen op bezwaar.

Gezien al het vorenstaande is de beslissing van 19 juni 2007 van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd en dient het beroep alsnog gegrond te worden verklaard, onder bepaling voorts dat door verweerder opnieuw op het bezwaar zal worden beslist.

Redenen waarom:

Appelland uw Afdeling verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren, onder vernietiging van de beslissing van de rechtbank, en met gegrondverklaring van het beroep ten principale, onder bepaling dat door verweerder opnieuw op het bezwaar zal worden beslist, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Terneuzen, 9 juli 2007

R.W. van Voorst Vader
Advocaat / gemachtigde